

Vršovice 31.7.2011

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, vítám vás ve společenství, do kterého nás zve náš Pán a zdravím vás pozdravem: „Milost našeho Pána, Ježíše Krista, láska Boží i přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.“ Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodin je síla svého lidu, spásná záštita svého Pomazaného.

Ž 28,8

Píseň: 84

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že Ty nás zveš k sobě neustále. Že si ve chvílích radosti i smutku můžeme připomenout základní biblická svědectví o Tvém jednání s člověkem. Připomenout si, že Ty jsi jiný než my lidé, že Tvá logika je jiná než logika tohoto světa. Že Tvůj Syn nám přinesl ujištění, že Tvé království, Tvá nabídka prostoru života je tu připravená pro všechny. Ne někdy v budoucnosti, ale už sem, do tohoto světa pronikají pravidla Tvé vlády a my podle nich smíme žít.

Děkujeme, že nám dávaš dar víry, lásky a naděje. Že se tak i ve chvílích smutku a strachu a zloby smíme odvážit sázet ve svém životě na toleranci, odpuštění, smíření.

Moc Tě prosíme, abys k tomu pomáhal všem lidem tohoto světa. Amen.

Čtení: Gn 32,22-31

Píseň: 500

Text: Mt 14,13-21

Haleluja. Vrcholem radosti je být s tebou, Hospodine, ve tvé pravici je neskonalé blaho. Haleluja.

Ž 16,11b

„Když to Ježíš uslyšel“. Tak zvláště začíná text z Matoušova evangelia. Je zjevné, že k němu patří ještě něco před ním. A to něco je velice zásadní a tvrdé a šokující. Jan Křtitel byl popraven. Zcela protiprávně, nesmyslně, šokujícím způsobem. A když to Ježíš uslyšel, odplul lodí na pusté místo, aby byl sám. V ústraní, aby se ztišil, aby byl sám s Bohem. To je něco, co dnes potřebujeme slyšet. I my jsme zděšení, zoufalí, bezmocní - události v Norsku, nárůst pravicového extrémismu, nárůst xenofobie označované jako národní zájmy, jmenování člověka, který kandidoval za extrémistickou stranu, který má blízko k antisemitismu za náměstka ministra školství, hladomor v Africe. Honem, co všechno dělat? Kam všude jít protestovat, kam napsat, kde pomoci? Napříč všemi věkovými

skupinami se cítíme bezmocní. Znovu otázka z minulé neděle – jak vůbec dnes žít? Nestačíme na to, nevíme jak dál.

Ježíš odešel do ústraní, aby byl sám.

Po tom zoufalém aktivismu, který se v nás probouzí tváří v tvář událostem kolem nás, nás Ježíš upozorňuje, že se ze všeho nejdřív musíme zastavit. Právě tady, na bohoslužbách, se můžeme ztišit před Bohem a ptát se, kdo jsme, odkud a kam jdeme. Co je důležité a co ne. Co má v našem životě budoucnost.

Výrazně jsem si uvědomil, že hledání takových odpovědí není možné bez biblických příběhů. Bez základu svědectví, za kterými je zkušenost víry Božího lidu všech časů. A na tu naši otázku odpovídá mnoho z nich. Na dnešní neděli připadl jeden z nejzákladnějších starozákonních textů, ve kterém se řeší identita Božího lidu. Jákobův zápas u potoka Jabok.

Jde o zápas toho, který je praotcem Božího lidu. Toho, jehož jméno nakonec Boží lid nese. Ale je málo toto říct. Je třeba se ohlédnout a připomenout si, jak a proč se sem, k potoku Jabok Jákob vlastně dostal. Vyhnal vlastně sám sebe z otcovského domu, zanechal za sebou spoušť a musel odejít do exilu. Ano, byla za tím touha po požehnání, byla za tím touha mít na své straně živého Boha, ale bylo to všechno pokřivené, v nejlepším případě hluboký omyl. Reálně řečeno – byl to Jákobův vlastní hřích, který ho vyštval pryč z domova, ze země, která byla zaslíbena. Žádné odvedení, žádné vnější síly, ale jeho vlastní ambice, jeho nepochopení Boží cesty s člověkem ho dostali do dalekého Cháran k Lábanovi, odkud se nyní vrací zpět.

Ani my si nemůžeme dnes pohrávat s myšlenkou, že to nějaká totalita nás zavlékla do exilu. Už je to mnoho let od chvíle, kdy jsme si s touto myšlenkou mohli pohrávat. Tam, kde jsme, nás dostal náš vlastní hřích. To my sami jsme se vyhnali. A teď je otázka, jestli si to uvědomíme a budeme chtít spolu s Jákobem zpět. Jestliže ne, náš příběh, příběh této společnosti a světa zůstává bez budoucnosti. Nebo lépe – příběh bude pokračovat s nenávistí, s tím základní rozkolem, který bude naší minulostí a zároveň bude stále ovlivňovat naši přítomnost i budoucnost.

Jestliže se chceme vrátit do Boží země, naslouchejme, připojme se k Jákobovu příběhu. K zápasu, ve kterém s ním nemůže být nikdo jiný, nikdo jiný mu nemůže pomáhat, natož vybojovat ho za něj. Všimněme si, že skutečně všechno nechává za sebou. Všechny plody požehnání, které mu daroval Hospodin. Všechno to, kvůli čemu si ho chtěl Lában udržet u sebe.

To všechno nechává Jákob za sebou a stojí tu s prázdnýma rukama. A bojuje.

Vlastně nevíme, s kým bojuje. Vždyť to se stává i nám. Neví, s kým bojuje. Ale bojuje o návrat do Boží země. Bojuje znovu o požehnání, o Boží přítomnost ve svém životě. Až na konci tohoto zápasu si uvědomíme, že bojoval s Hospodinem. S tím, který mění život, který mění jméno, který žehná. Tady je základ života. Tady Boží lid vidí svoji identitu. Jisrá-el - zápasí Bůh.

A tak vítězný Jákob odchází zraněný a vstříc svému bratru nejde suverén, ale kulhající muž, jehož jedinou silou je Hospodin. V této důvěře, v této síle je možné smíření. To je nabídka Boží, zaslíbené země. A to si chce Boží lid připomínat, na to nechce zapomenout. Proto hned dvě příležitosti k připomínání této události, skutečné identity lidu v Hospodinu. Ono místo - Pení-el - tvář Boží a to, že Boží lid není šlachou při kyčelním kloubu. Každodenní připomenutí toho, kým vlastně jsme.

A to je také nabídka dnešní novozákonního příběhu. V něm se přiznáváme k identitě starozákonního lidu - Izraele a k identitě učedníků Ježíše z Nazareta. Toho, který také vidí všechno to bolestné kolem nás. Který vidí ty zástupy a uzdravuje jejich nemocné.

A my se tu skutečně nacházíme v té identitě učedníků, kteří sice znají ten Jákobův zápas, ale už jsou unavení. Nevidí sílu, která by pomohla, jakkoliv ji mají přímo před sebou. Vidíme zástupy, vidíme rozdělený svět, vidíme sobectví, kterému se tak obtížně brání, vidíme neschopnost vidět, co nás lidi vlastně spojuje a unaveně říkáme spolu s učedníky: „Toto místo je pusté a je už pozdní hodina. Propust' zástupy, ať jdou do vesnic koupit si jídlo.“ Jako bychom, jakoby církev už nevěřila tomu, že ve zvěsti evangelia je síla, která pomůže člověku. Která skutečně dává sílu ke smíření, která je schopná unést jinakost druhého člověka, která dává sílu k lásce k druhému člověku a zároveň sílu říci jasně ne všem těm, kteří prosazují identitu nesnášenlivosti a nenávisti. Ať už se halí do rouch jasně extrémistických nebo se schovávají za národní zájmy. Jako bychom už nevěřili, že evangelium nabízí skutečné lidství, a tak nabízíme nějaká jiná řešení. Ať si je lidé najdou sami - my už řešení neznáme.

„Nemusejí odcházet, dejte vy jim jíst!“ To je i pro nás překvapivá odpověď Ježíš z Nazareta. A když učedníci ukazují, že mají příliš málo než aby to stačilo pro celé ty zástupy, Ježíš prakticky ukazuje, že to stačí. Najednou všichni ti lidé jsou nasyceni. Jsou zachráněni. Otevírá

se před nimi budoucnost. A my to vidíme zcela prakticky - z Norska po těch strašlivých událostech zaznívá výzva ke smíření, ne k nenávisti.

Máme naději pro všechny. A máme ji mít pro všechny. Dostali jsme ji pro všechny. Ježíš v těch zástupech nevybírám ty správné, ty, kteří jsou dobří, ty, kteří správně věří - kteří patří k tomu našemu náboženství, ty, kteří mají dost peněz, kteří jsou „lepší lidé“. Pro všechny tu máme mít nabídku života. Ježíšova nabídka Božího království je tu pro celé ty zástupy - i pro nás.

A tak se dnes skutečně smíme ztišit, smíme se v modlitbě sklonit před naším Bohem, který i pro nás poslal na tento svět svého Syna. Smíme přijmout nabídku společenství při bohoslužbě - tak, jak jsme ji mohli prožít v pátek v chrámu sv. Víta a jak ji smíme prožívat dnes. Smíme děkovat i prosit o posilu v jákoberském zápase, kterému se nemůžeme vyhnout, ale ve kterém nejsme sami. Ježíš z Nazareta, Kristus, je s námi, bojuje s námi, abychom mohli žít. Abychom se i uprostřed hrůz mohli těšit ze života a nabízet tuto radost druhým. Abychom tuto radostnou naději, která vede ke smíření se sebou i s bližními dokázali při vší své slabosti nabízet druhým. Amen.

Píseň: S 133 Vánoční

Přímluvné modlitby: Pane Bože, přicházíme k Tobě s poděkováním, že jsme se dnes, tady mohli ztišit a naslouchat Tvému slovu. Potřebujeme ho slyšet, abychom získali odvahu k životu pro sebe i pro lidi kolem nás.

Dnes Tě zvláště prosíme za lidi v Norsku. Za ty, kteří při tragických událostech přišli o blízkého člověka i za ty, kteří jsou zděšení z toho, co se v jejich zemi stalo. Za ně, Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za lidi v oblasti Afrického rohu - v Somálsku, Etiopii, Džibutsku, Eritrei, ale i v sousedních státech. Prosíme za všechny ohrožené hladomorem. Za ně, Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za situaci v našem státě. Prosíme, dávej nám všem odvahu a odpovědnost ozvat se proti extrémistickým tendencím na všech místech, kde se objeví. Prosíme, nenech nás strhnout libivými řečmi, které vedou k sobectví a nesnášenlivosti. Za to, Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za rodiny, prosíme za rodiče i prarodiče - dávej jim moudrost k výchově dětí k lásce a toleranci. Za to, Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za Tvou církev, aby nepodporovala pod pláštíkem tradičních hodnot

netoleranci a násilí. Prosíme, aby uměla odkazovat k evangeliu Tvého Syna a našeho Spasitele Ježíše Krista, k dobré zprávě tolerance a smíření, jako k základu života. Za to, Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za dialog mezi náboženstvími. Za to, Tě, Pane, prosíme.

Vyslyš nás, Pane, když k Tobě voláme potichu či nahlas své modlitby.

Pane, spolu s celým Tvým lidem k Tobě voláme jako ke svému Otci:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.“

Ohlášky:

Poslání: Jděte nyní a slovem i skutkem uvádějte ve známost evangelium a dělejte si starost o spravedlnost, lásku a pokoj.

Jděte v naději setkání s Ježíšem Kristem mezi nejmenšími z našich bratrů a sester
a žijte v naději Božího navštívení.

Požehnání: Ať vám milost dělá život krásným a bohatým před Boží tváří,
láska ať vás provází a hřeje
a ať vás brání před chladem a mrazem lidské zloby
a Boží pravda ať vám svítí na cestu, když se moci chopí tma. Amen.

Píseň: 684